



Martina
Kopečková

psychologický román

ŽENA V PASTI

xyz

Žena v pasti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz



Martina Kopečková

Žena v pasti – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**



© Martina Kopečková, 2026 (Zastoupení lit. agentura MÁM TALENT, s.r.o.)
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-7021-3

ISBN e-knihy 978-80-267-7033-6 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-7034-3 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-7022-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)



Martina
Kopečková

ŽENA V PASTI

xyz

1.

Pozorovala Maxe, jak s chutí baští jogurt s banánem, a poslouchala dcerčino nadšené brebentění. Byla vděčná za poklidné sobotní ráno.

Zrovna si podávala druhý plátek ementálu, když nečekaně zaznělo:

„Miláčku, necpi se tolik. Víš, že ti roste zadek.“

Alex pronesl jen pár slov, ale dokázal jimi ranit obě najednou. Ranil jak Sofinku, která i ve svých čtyřech letech pochopila, že její povídání tátu nezajímá, tak Denisu, která si ani po letech nezvykla na jeho urážlivé výpady.

Než se vzpamatovala, změnil téma.

„Objednala jsi to kafe?“

Žaludek se jí zachvěl nervozitou.

„Alexi, Sofi ti něco povídá,“ pronesla mírně směrem k manželovi, přehlížejíc jeho jízlivou poznámku i otázku. Dávala si pozor, aby nepromluvila příliš ostře či káravě. Byl alergický na sebemenší náznak kritiky. Přesto se pokusila dcerku hájit. Když uprostřed věty přerušil ji, překousla to. Jakmile však totéž dělal dětem, nemohla mlčet.

Sofi chtěla otci dovyprávět, jak včera ve školce stavěli chaloupky pro skřítky.

„Tati, našli jsme větvičky...“ Malá se snažila pokračovat, ovšem neúspěšně. Alex byl myšlenkami jinde.

„Sofie, ticho! Mluví s maminkou,“ vyštěkl netrpělivě, aniž by jí věnoval jediný pohled. Soustředěně roztíral máslo na pečivo.

„Alexi, vyslechni ji, prosím,“ zopakovala tiše.

„Deniso, neodbočuj od tématu. Ptám se, jestli jsi objednala to kafe?“ Znělo to zlověstně.

Atmosféra houstla.

„Omlouvám se, zapomněla jsem. Udělám to dnes,“ špitla se sklopenýma očima.

Včera ráno ji upozornil, že ve skleněné dóze zbývají jen dvě poslední kapsle jeho oblíbeného Nespressa. S neochvějnou jistotou otevřela potravinovou skříň. Před pár dny tam byly tři dlouhé úzké krabičky, každá po deseti kapslích. Ristretto, Napoli a Kazaar. Teď nevěřicně hleděla na prázdné místo v polici.

„Vím jistě, že tu někde jsou další balení,“ koktala nepřesvědčivě.

„Někde?“ protáhl jízlivě.

Navzdory tomu, že prohledala celou skříň, včetně míst, kam by kafe nikdy neuložila, kapsle nenašla.

„Nechápu to! Ta káva tu byla,“ konsternovaně zírala do skříně.

„Tak se asi vypařila! Nebo jsem ji schoval? Aha, vykradli nás sousedi!“ Byl na koni. Sarkastický jako vždy. „Deniso, já se celé dny honím jako kokot! Ty máš jedinou povinnost – starat se o domácnost! Mohla bys to dělat pořádně? Ranní kafe potřebuju, dobře to víš!“ Cíleně ji deptal.

„Promiň, nevím, jak se to mohlo stát.“ Byla zmatená. Připadala si jako blázen. To kafe tam určitě bylo! Chtěla se ale vyhnout konfliktu, a tak se kála.

Dusno u stolu by se dalo krájet. Dnešní ráno přitom začalo tak hezky. Max se sice probudil brzy, ale v jejich posteli, kam ho přenesla, ještě spokojeně usnul. Sofi za nimi příběhla o dvě hodiny později. Mazlili se a povídali si. Alex děti škádlil. Snídaně byla podle jeho představ. Říkával, že má rád jídlo na dosah, jako v hotelu. Vyskládala na stůl čerstvě rozpečené housky, šunku, plátkové sýry i hermelín, tuňákovou pastu, máslo, med, jogurty, usmažila vajíčka. Sofi udělala kakao. Maxíkovi ohřála mléko. Jemu uvařila kávu. Z předposlední kapsle.

Venku svítilo slunce. Všechno ukazovalo na krásný den. Dopoledne chtěl Alex dětem smontovat zahradní domek. Koupila ho tchyně na konci léta. Na podzim na něj nebyl čas. Pak přišla zima. Od března se jí Marie ptá, kdy si v něm budou Sofi a Max hrát. Jako by to záleželo na ní! Dlouho se odhodlávala. Teprve před týdnem mu domek opatrně připomněla. Zatvářil se otráveně. Přesto po probuzení nečekaně oznámil, že ho sestaví. Děti byly nadšené. Na odpoledne naplánoval výlet na Pohanско. Byla za to ráda. Společně trávili tak málo času.

Ještě před okamžikem panovala v domě pohoda. Během chvíle se všechno pokazilo. Může za to ona, protože zapomněla na pitomé kafe!

„Promiň, ještě dnes pošlu objednávku,“ snažila se usmířit si ho.

Marně. Měl chuť v kárání pokračovat. Byl mnohomluvný a nepříjemný. Mlčela. Neodvážila se namítnout, že i kdyby kafe objednala včera, stejně by ho nestihli doručit na pondělní ráno. Seděla tiše a se skloněnou hlavou poslouchala výtky, jak špatně vede domácnost. Nebránila se. Nechtěla, aby se ještě víc rozzlobil. Bylo jí mizerně. Připadala si neschopná. V posledních letech se tak cítila často. Koneckonců, Alex má pravdu. Nesplnila, co slíbila. Max rozlil čaj, šla to utřít a zapomněla. Její chyba.

Mlčky dojedli. Odsunul talíř a zvedl se od stolu.

„Něco uvař a pohlídej děcka, ať mi nezavazí. Snad to zvládneš,“ prohlásil a neskřýval svou naštvanost.

„Kurva! Já se na to můžu vysrat!“

Domem se rozlehl Alexův křik. Vzápětí se ozvala rána. Elektrický šroubovák dopadl na podlahu z massaranduby. Sofi přestala čmárat fialovou pastelkou nebe a přes velkou prosklenou stěnu s leknutím sledovala rozčíleného otce. Max přestal jezdit s hasičským autem mezi kostkami lega. Vyplašeně se podíval na matku. Bradička se mu zachvěla. Denisa ztuhla. Snažila se ovládnout, přesto jí lžička, kterou vkládala do myčky, vypadla z ruky. Sevřel se jí žaludek. Zase je to tady.

Musí ho uklidnit. Hned.

Spěšně vyšla na terasu. Během těch několika kroků vyhodnocovala situaci a rozhodovala se, co udělá. Má mlčet? Promluvit? Dotknout se ho? Tyto situace jí pokaždé znovu a znovu navozovaly pocity úzkosti. Celý život se vyhýbala konfliktům. Neměla ráda křik. Teď se bála, co bude následovat. Nechtěla, aby děti byly svědky dalšího jeho výbuchu vzteku.

Kdysi byl ten nejúžasnější chlap pod sluncem. Pozorný a ochranný. Když poprvé zuřivě mrskl mobilem o zeď a doprovodil to peprnou trojkombinací slov *kurva*, *piča*, *do hajzlu*, byla v šoku. Realitní makléř mu krátce před podpisem smlouvy sdělil, že prodávající výrazně navýšil cenu za vyhlédnutý dům. Strašně se rozčílil. Jeho prudká reakce ji vyděsila. Od té doby pociťovala neznámé sevření kolem žaludku. Bylo jiné než nevolnosti doprovázející počátek těhotenství. V pozdějších letech si mnohokrát uvědomila, že tomuto prvnímu jemnému varování svého těla měla naslouchat. Postupem času se jí úzkostí stáhnutý žaludek stal důvěrně známým.

„Alexi, co se děje? Můžu ti nějak pomoci?“ vyděšeně špitla.

„Co asi myslíš, kurva? Neptej se tak blbě. Ten podělanej krám nejde složit. Vysrat se na takovou práci!“ Naštvaně kopl do dřevěné desky.

Viděla jeho rudou tvář a pulzující žílu na krku. Slyšela zrychlený dech. Zalitovala, že mu dětský domek připomínala.

„Nech to být. V pondělí někoho zavolám,“ řekla vlídně, snažila se ho ukonejšit.

„Jako že jsem neschopný, jo? Co si o mně, do prdele, myslíš?“ řekl a prudce se k ní otočil.

Špatná slova. Rozlítil se ještě víc.

„Ne! Ne! Promiň! Tak jsem to nemyslela! Víš, jak to firmy dodávají. Určitě tam něco chybí. Návod nesedí,“ chabě se snažila zažehnat konflikt.

Modlila se, aby je neslyšeli sousedé. Alex si obvykle dával záležet na svém vystupování. K lidem býval zdvořilý. Když chtěl, uměl být doslova okouzlující. Měl talent získat si sympatie druhých. Bohužel, brzy poznala i jeho druhou tvář. Tu, kterou ukazoval jen jí. Byly chvíle, kdy mu chladné, ba dokonce útočné chování vůči ní nebylo cizí. Často míval špatnou náladu. Snadno se rozčílil. Jako právě teď.

Jeho zlostný křik se v jarním dopoledni nesl z terasy přes zahrady několika okolních domů. Byla napjatá jako struna. Kromě starosti o pověst rodiny se bála, aby se Sofi a Max nerozplakali. Na křik otce vždy reagovali pláčem. A co hůř, jejich vystrašený vzlykot ho většinou ještě víc rozběsnil.

Její obava se vzápětí naplnila.

„Do hajzlu, proč zase řvou? Děje se jim něco? Ať okamžitě přestanou, nebo jim dám na prdel, aby měli důvod!“ Pravačka mu prudce vystřelila.

Instinktivně se lehce přikrčila. *Zase mě uhodí*, proletělo jí hlavou. Ustoupila od něj, otočila se a spěšně vešla za dětmi

do obývacího pokoje. Objala je a utěšovala. Současně se snažila uklidnit samu sebe. Chvěla se, žaludek ji bolel a srdce divoce tlouklo. Opět si připomněla, s kým žije.

Dávno zjistila, že její muž je jako Jekyll a Hyde. Oheň a voda. Jeho nálady a chování se měnily rychle a často bez zjevného důvodu.

Zahlédla, jak se mihl kolem. Ozvalo se dupání a prasknutí dveřmi. Ulevilo se jí, že tentokrát ve svém výlevu zloby nepokračoval. Místo dalšího křiku se zavřel v pracovně. Ještě chvíli poseděla u dětí. Pak se Sofi nakreslila na oblohu sluníčko. Maxovi postavila novou dráhu pro auta. Pustila jim pohádku v televizi. Udělala přesně to, co za jiných okolností tolik odsuzovala. Jenže nyní nebylo zbylí. Potřebovala Alexe uchlácholit, protože jinak tento víkend ona i děti protrpí.

Spěšně douklízela jídelnu. Dala péct kuře. Zkontrolovala čas. Uplynula skoro tři čtvrtě hodina. Připravila sklenici jeho oblíbené mangové limonády s limetkovou šťávou.

Opatrně zaklepala na dveře. Žádná odpověď. Nejistě vstoupila do místnosti.

„Alexi, nemáš žízeň?“

Seděl u počítače a hrál ty své střílečké hry. Doktor práv. Vysoce postavený manažer. Ráno laskavý táta, dopoledne vztekklý cizinec a teď puberták zabraný do počítačové hry.

Položila sklenici na stůl. Postavila se za něj a začala ho zlehka masírovat na krku a ramenou. Zlost už z něj vyprchala. I ona se začala pomalu uvolňovat. Jemně mu třela šíji tak, jak to má rád. Nereagoval. Neprojevil spokojenost, ale ani se neodtáhl. Nevšímal si jí. Dál manévroval s tankem na obrazovce. Ještě pár minut ho beze slov laskala na zátylku, pak pomalu svésila ruce a vykročila ke dveřím.

„Pojď sem,“ řekl tvrdě a zvedl se.

Zastavila se.

„Otoč se.“

Opřel ji o stůl. Neptal se na souhlas.

Zabolelo ji na duši. Dnes již poněkolkáté. Věděla, že si ji vezme rychle a hrubě. Pak bude spokojený. Ona se bude tvářit, že je všechno v pořádku. Jako vždy. Tehdy, poprvé, se ohradila. Víckrát už by tu chybu neudělala. V zájmu rodinné pohody se naučila poslušnosti.

Vidina klidného víkendu se vrátila.

2.

Měl za sebou náročný pracovní den. Podepisování dokumentů bylo příjemnou závěrečnou tečkou. Miloval své jméno. Bylo tak nevšední! Impozantní! Křestní odkazující na zákon a příjmení připomínající světovou metropoli. Alex Wiener! V rodném listě sice stálo Alexander. Po otci a dědovi. Od dětství se však představoval jako Alex. Jakmile mu bylo osmnáct, zažádal o úřední změnu. Prostě ten staromódní konec nechal smazat. Rodiče o tomto kosmetickém zákroku na jméně dlouho nevěděli. Zjistili to až na promoci. Matka to pochopila. Měla vkus. Otec byl zklamáný. Říkal něco o rodinné tradici. Alexe to netrápilo. Má krásné jméno. Kdo se něčím takovým může chlubit?

„Tady to máte,“ podal Petře složku s papíry.

Promnul si unavené oči. Těšil se domů. Tedy, těšil by se, kdyby... Vyčerpaně si povzdechl. Sofi a Max jsou roztomilí! Zbožňuje je! Vytáčí ho ale, jak pořád běhají, mluví, dělají hluk. A to jejich vítání! Pokaždé si musí dávat pozor, aby mu umatlanými rukama neušpinili oblek. Kolikrát Denise říkal, ať je drží v čistotě! Je neschopná postarat se o děcka, nebo mu to dělá naschvál? Furt něco patlají s barvami, hrají si s plastelí-

nou a na zahradě s pískem. Bude jí muset znovu vysvětlit, jak si představuje její práci. On pro rodinu dělá maximum, tak by snad i ona mohla zvládnout roli matky.

Vypnul počítač. Zamkl skříň. Zavřel trezor. V tomto byl důsledný. Data je potřeba hlídat. Sjel výtahem do suterénu, nasedl do vozu a vyjel z vyhrazeného parkovacího místa. Jel svižně, řízení si užíval. Za slabou půlhodinu otevíral vrata od garáže dálkovým ovládním.

Pohled mu sklouzl na Denisino auto. *Kurva, to auto!* Mimoděk si vybavil její nevděk. Rok zpátky si vybíral nový firemní vůz. Svou tři roky starou, luxusně vybavenou a perfektně servisovanou limuzínku od firmy odkoupil a dal Denise. Rodina vypadá skvěle, jestliže žena jezdí v autě, které odráží společenské postavení manžela. Očekával vděk. Ovšem šeredně se spletl! Mekotala cosi o tom, že se jí s její starou fabkou dobře parkuje. Málem ho trefil šlak.

„To auto má osm airbagů, velké deformační zóny, maximální pasivní bezpečnost. Tobě je to zjevně jedno, ale já si přeju, aby moje děti byly ve voze v bezpečí!“

Po těchto argumentech zmlkla.

Toto vysvětlení pak s oblibou používal při konverzaci s cizími lidmi. Moc hezky znělo, že pro něj peníze nejsou důležité, prioritou je bezpečnost rodiny. Auto od firmy odkoupil za cenu nižší, než byla zůstatková hodnota toho jejího křápu. Každý má nějaké firemní benefity. Auto napsal na sebe a aplikaci k němu měl v mobilu taky on.

Zálibně přejel rukou po kapotě. Rozmrzele si vzpomněl, že Denisa zítra pojedje pryč. Škemrala už před měsícem. Zvláštní, že mu to zatím nepřipomněla. Asi se bojí.

Vstoupil do domu. Přivítala ho vůně hovězího na houbách. Zouval se a vzápětí slyšel: „Sofi, Maxiuku, tatínek přišel. Utíkejte ho přivítat.“

„Zlatíčka moje,“ s úsměvem se k nim sklonil. Políbil je a současně šikovně uhnul. Sako stálo majlant.

V kapse mu zavibroval telefon. Nemusel se dívat. Věděl, kdo píše. Tušil obsah doručené esemesky. Spokojeně se usmál. Věci se vyvíjejí podle jeho představ. V lidech se vyznal.

Denisa, která zrovna vstoupila do předsíně, jeho úsměv zachytila. I ona se na něj usmála. Oddechla si. Přišel v dobré náladě, díkybohu za to. Od víkendu čekala na vhodný okamžik. Dál nemůže otálet, musí se ho dnes zeptat.

Osmělila se, když dojedl večeři.

„Alexi, prosím tě, platí ten zítřek? Budeš tak hodný a pohlídáš děti?“

Jeho upřený pohled a kamenný výraz ji zmátl. Znejistěla. Řekla něco špatně?

„Víš, jak jsem ti před měsícem říkala, že bych chtěla jít na kafe s holkama,“ překotně začala vysvětlovat. „Karolína má narozeniny. Pozvala nás s Janou do Brna na večeři. Dlouho jsem je neviděla. Slíbil jsi, že můžu jet.“

„Vím, co jsem ti slíbil, miláčku,“ mluvil pomalu a důrazněji, než bylo nutné. „Já nezapomínám. Na rozdíl od tebe! Rád ti děti pohlídám. Do pěti budu doma. Stačí?“

„Děkuju.“ Spadl jí kámen ze srdce. Zamrzela ji jeho formulace. Podstatné však je, že může vyrazit. První bod splněn!

Zvedl se a přešel k pohovce. Zaujal svou oblíbenou polohu a vzal do ruky ovladač.

„Dal bych si pivo.“

Vyndala z ledničky plechovku a spolu se sklenicí mu ji podala. Posadila se na taburet a sbírala odvalu k další prosbě. Všiml si toho.

„Ještě něco?“

„Chtěla jsem tě poprosit o nějaké peníze,“ požádala nesměle.

„K čemu? Říkala jsi, že vás Karolína zve, a benzín v nádrži máš.“

Nevěděla, co na to říct. Prostě by ráda u sebe měla aspoň pár korun. Co je na tom k vysvětlování? Nakonec ze sebe vysoukala: „Pro jistotu.“

Prohlížel si ji. Přemýšlel. Vteřiny utíkaly.

„Dobře,“ pronesl nakonec blahosklonně. „Přines mi peněženku.“

Částka, kterou jí podával, vystačí sotva na cappuccino a minerálku. Ach jo. Víc nedostane. Prosit nemá smysl. Nevadí. Jestliže Karolína své pozvání nezopakuje, vymluví se, že jí není dobře od žaludku, a dá si jenom pití. Může jet a to je hlavní.

„Jsi hodný. Děkuju.“

„Není zač, zlato. Víš, že tě miluju a rád ti splním každé přání.“

Cukr a bič. Tak se na ni musí, pomyslel si. Kdysi k němu vzhlížela. Poslouchala každé jeho slovo. Dneska? Nejvyšší čas ukázat jí hranice, jinak mu přeroste přes hlavu. Pořád něco chce, je nespokojená a protivná. Nedávno prudila s tím krámem pro děcka a zkazila mu dopoledne. O odpoledni ani nemluvě. Nej dřív ho štvála kecy, že jsou málo spolu. Pro klid v rodině naplánoval výlet. A ocenění? Žádné! Naopak! Viděl, že chce remcat. Naštěstí držela hubu. Nechápal, co jí vadilo na tom, že měla vzít Maxe do sedačky a spolu se Sofi pomalu dojet po pohodlné asfaltové cyklostezce na Pohansko. Ačkoliv to bylo jen pár kilometrů, věděl, že malá tam pojede přes hodinu. Nemělo smysl, aby se táhl s nimi. Efektivně využil čas. Vyrazil dřív. Zajel si na soutok Moravy a Dyje. Dal si do těla. Cyklistiku miloval. Než oni přijeli k zámečku, už tam na ně čekal. Objednal jim sodovky a držel místo na lavičce u kiosku. Uznání nikde. Zase byla kyselá. *Taková je poslední dobou často,* rozjímal nespokojeně.

Musí ji držet zkrátka. Neudělá stejnou chybu jako s Pí! Ta čubka mu tehdy odporně zkomplikovala život! Denise přistříhne křídýlka preventivně. S těma dvěma čůzama ho pěkně sere.

No co, nebude se rozčilovat. Rámcový plán má. Vyhoví jí a ona nebude moct říct ani popel. Příště si nechá na podobné nesmysly zajít chuť. Ženská má sedět doma, starat se o děcka, ne někde trajdat po nocích!

Denisa, Jana, Karolína. Od gymplu nerozlučná trojka. Na vysoké spolubydlící v malém studentském bytě. I pak se často stýkaly, přestože Denisa zůstala v Brně a ony se vrátily do Znojma. Všechno se změnilo až s Alexem. Přestěhovala se s ním do Břeclavi a jejich komunikace extrémně prořídla. Naposledy se viděly asi dvě hodiny loni v létě. Bylo to kvůli ní, sebekriticky připouštěla. Jana a Karolína jí volaly, zvaly na kafe, vymýšlely společné akce s dětmi i manžely. Nikdy to nevyšlo. Alex neměl čas a samotnou s dětmi ji pustit nechtěl. Báł se o ně. Denisa ho už začala podezírat, že to snad dělá schválně.

Pravda však je, že před Vánocemi si to pokazila sama. Slíbil, že přijede z práce dřív a že pohlídá Sofi a Maxe, aby mohla s kamarádkami strávit večer. Bylo šest a on nikde. Byl nedostupný. Vzdala to a posezení zrušila. Dorazil v půl sedmé. Jakmile zjistil, že Denisa mezitím schůzku odvolala, strašně se rozzlobil.

„Cože? Ženu se zbytečně? Děláš si prdel? Tys mi nevěřila? Jsem hluboce zklamaný!“ Řečnil dlouho a rozhořčeně. Její vlastní našťvanost rychle vyprchala. Má pravdu, měla mu víc důvěřovat.

Po devíti měsících Janku a Káju konečně zase uvidí! Nemohla se dočkat. Modlila se, aby to tentokrát klaplo. Zdálo se, že její prosby jsou vyslyšeny. Alex včera potvrdil, že s hlídáním dětí počítá, a teď tu skutečně byl. Dokonce měl skvělou náladu. S dětmi vesele žertoval.

„Sofi, Maxi, maminka pojede na výlet a my si uděláme mejdan!“

Žasla. Dlouho nevypadal tak spokojeně. Poslední dobou býval podrážděný. Pořád ji kritizoval. Někdy křičel. Snažila se dělat všechno podle jeho představ, ale vždycky něco pokazila a on se rozčílil. Jejich vztah měl do harmonického soužití daleko. Už několikrát pomyslela na rozvod. Pokaždé se ale té představy lekla. S Alexem nebylo snadné žít, ale důvodů pro zachování manželství nacházela víc než těch pro ukončení.

Vypravila se během chvilky. Úpletové šaty, které dřív ráda nosívala, raději nechala ve skříni. Alexovi vadil střih zdůrazňující postavu. Nechtěla ho dráždit. Raději si oblékla rifle a bílý svetr. Vlasy sepnula gumičkou, na rty mázla lesk a oči lehce zvýraznila řasenkou, která se už drolila. Hotovo. Dříve by nevyšla z bytu bez dokonalého make-upu. V současné realitě na šminky nebyl čas ani pomyslení.

Sofi klečela na koberci u konferenčního stolku a skládala puzzle s princeznami. Alex stál nad ní, na rukou houpal Maxe a v televizi sledoval podvečerní zprávy. *Hotová idyla*, dojala se.

„Alexi, večeri máte připravenou. Jídlo stačí jen přihřát.“

Souhlasně pokýval hlavou a mile se usmál.

„Venku to vypadá na déšť, vezmi si deštník. Kdybys musela parkovat dál, ať nezmokneš.“

Nepoznávala ho. Tohle byl ten starý pečující Alex, do kterého se kdysi bláznivě zamilovala.

Opusinkovala děti a šla se obout. Z botníku si vzala kabelku a zkontrolovala její obsah, jak bylo jejím zvykem. Mobil, peněženka, doklady, klíče od auta a domu, papírové kapesníky, obal na kontaktní čočky a brýle. Z šuplíku vytáhla i ten deštník. V okamžiku, kdy z věšáku sundávala černý kožený křivák, vstoupil do předsíně Alex. Přišel ji vyprovodit. Potěšilo ji to. Nepamatovala si, kdy takové milé gesto udělal naposledy.

„Jeď opatrně, ať se ti něco nestane. Hezky se bav a pozdravuj Grácie.“ Na levé paži stále držel Maxe, pravou rukou ji lehce

objal a políbil. Byla ohromená. Krátce po seznámení mu vyprávěla, jak v prváku ona, Karolína a Jana dostaly od spolužáků přezdívkou Tři Grácie. Nevsadila by ani zlámanou grešli na to, že si tuto drobnost z jejího života bude pamatovat. Zastyděla se. Zajímá se o ni! Má ji rád!

Brala za kliku, když se z jídelny ozvala Sofi: „Maminko, pusinku!“ *Není zvyklá být beze mě*, pomyslela si. Odložila kabelku i deštník zpátky na botník a obutá se po špičkách vrátila, aby se ještě jednou potulila se Sofi. Domov opouštěla s klidem v duši.

Natěšená se blížila k restauraci, kterou Karolína vybrala. V hustém dešti přeběhla z parkoviště, aniž by otevřela deštník. Nechtěla se zdržovat. Holky už čekaly. Sotva ji spatřily, vyskočily a začaly mávat přes celý lokál. Poskakovaly jako puberťačky. Bylo jim fuk, co si o nich ostatní hosté myslí. Vítání bylo bouřlivé.

Denisa se uvolnila. Cítila se skvěle jako už dlouho ne. Svět se najednou zdál barevnější a život snazší.

Mluvíly jedna přes druhou. Probraly děti a chlapy, události uplynulých měsíců i blížící se školní sraz. Pak si vzala slovo Jana.

„Holky, mám novinku! Chtěla jsem vám to říct současně. Konečně se můžu pochlubit! Budu se vdávat!“ rozradostněně vyhrkla.

„Obrovská gratulace!“ zajásaly obě. „Kdy bude svatba?“

„Vybrali jsme s Petrem ten nejlepší měsíc z celého roku! Hádejte!“

„Květen? Červen?“

„Samá voda,“ potutelně se šklebila.

„Červenec? Srpen? Září?“

„Taky ne!“

„Vezmete se na Mikuláše a tebe večer unese čert?“ smála se Karolína.

„Nenapínej nás, Janko, kdy to máte?“ Denisa předváděla dětské škemrání.

„Listopad!“ vypálila Jana nečekanou odpověď.

„To si děláš legraci, že jo?“ Karolína se smíchem vyprskla minerálku.

„No fakt, listopad je ideální termín. Přemýšlejte,“ Jana napodobila intonaci jejich staříckého fyzikáře. „Léto pryč a do vánočních večírků daleko. To znamená co? Všude je prázdnost! Takové svatební hostiny si personál považuje úplně jinak než v sezóně, kdy hosty vyhánějí vidlema. Něco o tom vím!“ Smála se a čile pokračovala: „Můžeme si určit jakékoliv oddací místo a bude tam volno. V půjčovnách svatebních šatů mají všechny velikosti i modely. Fotografové mají čas, květinářky a aranžérky se na novomanžele nedočkavostí jen třesou. Šlehačka na dortu nezksyne. No, a bonus je i jistota počasí!“

„Jaká jistota počasí?“

„Je jisté, že bude hnusně!“

Jejich hurónský smích k nim opět přitáhl pohoršené pohledy.

Měly z Janiny zprávy radost. S Petrem jsou spolu od školy. Ona studovala ekonomii, on vinohradnictví. Za ty roky zplodili dvě dcery, postavili dům, zasadili stromy a pořádný kus vinice. Kromě toho převzali podnikání Petrových rodičů. Zmodernizovali vinařství a v centru Znojma vybudovali stylový penzion. V podnikání se skvěle doplňovali a ve vztahu jim to fungovalo.

„Takže, milé dámy, pište si do deníčků druhou sobotu v listopadu. Jste zvané i s drahými polovičkami a dětmi, aby bylo jasno. Ubytování na víkend bude v našem penzionu. Chápejte, budeme mít prázdnost!“ prohlásila a rozpustila na ně mrkala. „Dokonce máme k dispozici i studentku z pajdáku, která zabaví ten náš potěr,“ dodala se šibalským úsměvem.

Začaly podrobně probírat svatební přípravy, když vtom Denise zazvonil telefon.

„Deny, kde máme teploměr?“

„Co se děje?“ okamžitě zbystřila.

„Nic vážného, neboj se. Maxík jen trochu poplakává. Zdá se mi, že má horké čelíčko. Chci mu změřit teplotu. Jen pro jistotu.“

Překvapilo ji, že neví, kde mají lékárničku, ale víc nad tím nepřemýšlela. Myslela na Maxe. Odpoledne byl naprosto zdravý. Ach jo, děti! Onemocnění z minuty na minutu.

„Miláčku, jdu si hrát na doktora. Ty se hezky bav a nedělej si starosti. Já to tady zvládnu.“

Nevypadalo to, že by se stresoval. Přesto znervózněla. Do teď o děti nikdy nepečoval.

Jana s Karolínou mezitím změnily téma. Dostaly se k červnovému srazu a k drbům o spolužácích. Denisa s úsilím zahlala obavy a zapojila se do hovoru. Za okamžik však telefon zazvonil podruhé.

„Deny, má 38,8. Co mu mám dát?“

Podrobně mu vysvětlila, kde najde sirup na snížení teploty a jak ho podat.

Ačkoliv tvrdil, že má situaci pod kontrolou, její klid byl definitivně pryč.

„Alexi, jedu domů.“

„To nemusíš! Vždyť jsi tak dlouho nikde nebyla! Zůstaň, kde jsi, a hezky se bav. Sice pláče a volá tě, ale určitě si s ním poradím,“ přesvědčoval ji.

Dojalo ji, jak je uznalý. Nezměnilo to však její rozhodnutí večer předčasně ukončit.

„Deny, ještě vteřinku vydrž. Musíme probrat poslední důležité věci,“ vzpomněla si Karolína. „Kdy konečně vyrazíme na tu chatu?“ V jejím hlase byl patrný zápal pro věc.

Na prodlouženém víkendu se domlouvaly, už když Denisa čekala Sofi. Chtěly jet na chatu Karolíniných rodičů. Bez tatín-

ků. Ti ať si odpočinou. Věděla, že realizace jejich plánů vázla kvůli ní. Nyní ale celou situaci viděla jinak. Po dnešku si byla naprosto jistá, že Alex nebude proti, aby se Sofi a Maxem na tři čtyři dny odjela. Jana s Karolínou mají děti jen o kousek starší a na Vranově je nádherně. Chata, kde během letních prázdnin strávily spoustu víkendů, je pohodlná a dost velká.

Pustily se do hledání vhodného termínu. Z odkládaného snu se rodil lákavý plán.

„Druhý víkend v srpnu? Jste obě pro?“ Karolína shrnula jejich časové možnosti.

„Musím se zeptat Alexe, jestli mu to nebude vadit,“ bezprostředně vyhrkla Denisa, aniž by si všimla užaslých pohledů, které si Jana s Karolínou mezi sebou vyměnily. „Ale určitě mě pustí,“ bezelstně uzavřela.

„Tak platí! V červnu se potkáme na srazu a druhý týden v srpnu jedeme na Vranov!“

„Termín mi také vyhovuje, dámy, směl bych se k vám přidat?“ pronesl laškovně číšník, který ze stolu právě odnášel prázdné sklenice.

„Jste srdečně vítán, pane! Potřebujeme někoho, kdo se postará o našich pět dětí, až my budeme flámovat,“ pohotově zareagovala Jana. Nenadálá konverzace vyvolala další vlnu rozverného holčičího smíchu.

Přemlouvání kamarádek znělo lákavě, přesto odolala. Od chvíle, co zjistila, že je Max nemocný, neměla stání. Vracela se domů se starostmi, ale dobře naladěná. Čas strávený s Janou a Kájou pro ni byl jako životabudič. Navíc ji svým chováním moc potěšil Alex. Křivdila mu. Je skvělý muž. Někdy bývá trochu nevrlý a impulzivní, ale je to jenom kvůli pracovnímu stresu.

Bylo téměř půl jedenácté, když vypínala motor. Vystoupila a zamkla auto. Chtělo se jí čůrat. Rychle vykročila ke dveřím

a naučeným pohybem popaměti lovila v kabelce klíče. Nemohla je najít.

Netrpělivě rozeprnula zip a kabelku doširoka otevřela. Klíče nikde. Kde jsou? Vždyť si je brala! Před odchodem si věci kontrolovala! Mobil, peněženka, klíče od auta, obal na kontaktní čočky, brýle, kapesníky. Našla všechno, jen klíče od domu chyběly.

Přes pískované sklo ve vstupu procházela slabá záře. Alex určitě leží u televize. Naštve ho, že se má zvednout z gauče. Nu což, jiné řešení není. Zlehka zatukala. Zvonit nechtěla, aby nevzbudila děti. Asi nebylo slyšet. Zaklepala hlasitěji. Zase nic. Přešla přes trávník, překročila záhonek s levandulí, postavila se na špičky a zatukala na okno od kuchyně. Stále ticho. *To není možné!* Vzala mobil a vytočila jeho číslo. Slyšela vyzváněcí tón, ale Alex hovor nepřijímal. Že by se sprchoval? Denisa okamžik počkala a prozvonila ho znovu. Opět žádná odpověď. Začala být nervózní. Proč neotevívá?

Zapomnela jsem klíče, otevři mi, prosím, odeslala esemesku.

Váhala, než se odhodlala zazvonit. Ložnice jsou v patře, na opačné straně domu, riskla to. Snad děti tvrdě spí. Ani zvoněk nevyvolal v domě žádný pohyb. Snažila se klidně uvažovat. Ne, nedostal infarkt. Nepřepadli je zloději. Není s Maxem v nemocnici. Prostě usnul u televize, to je jediné rozumné vysvětlení a toho se bude držet. Hlavně nepanikařit! Zaháněla nesmyslné obavy, které se jí začaly rojit v hlavě. Ještě chvíli bezvýsledně klepala a zvonila. Pak to vzdala. Plný močový měchýř si neodkladně žádal její pozornost.

Tady na osvětlené ulici nebylo kde. Nákupák zavřený. Nádraží daleko. Benzínku zamítla. Bylo by trapné přijet tam uprostřed noci, jít na záchod a hned odjet. Kdyby aspoň natankovala, nevypadalo by to tak divně. Neměla ale peníze ani na pár litrů nafty.

Proto nasedla zpět do auta a zamířila na nedaleký okraj města. Zastavila na malém plácku u vodojemu, jen kousek od silnice směr Valtice. Při vystupování šlápla do louže, která se vytvořila po podvečerním silném dešti. Do boty jí natekla voda. Bylo po jedenácté a ona čůrala vedle auta. *Uf*. Tělesná úleva byla obrovská, zato psychicky se cítila pod psa.

Vydala se nazpět. Znovu neúspěšně zkoušela klepat, zvonit i telefonovat. Všude i nadále panovalo ticho. Roztřásla se zimou. Byl konec dubna. Teploměr v autě ukazoval šest stupňů. Promočená levá bota nepříjemně studila.

Zaplavila ji bezmoc. Strach. Naštvanost. Únava. Co má dělat? Jít do hotelu nepřipadalo v úvahu! Neměla peníze. U někoho přespat? U koho? Za pět let, co tu žili, se seznámila se sousedy, s několika maminkami ze školky, kam chodila Sofi, s dalšími z Mamina klubu, ale s nikým nebylo přátelství tak blízké, aby se mohla před půlnocí zjevit na prahu a žádat o nocleh. Bez váhání by šla k mámě, Janě nebo Karolíně, bráchovi či švagrové, ti všichni ale bydleli osmdesát kilometrů odsud. Nezbývá, než čekat.

Zoufale přemítala, kde jsou ty ztracené klíče. Dávala je přece do kabelky! Byly tam! Pak se vracela do pokoje za Sofi. Náhle jí probleskla vzpomínka na Alexe, jak stojí v chodbě s Maxem v náručí a usmívá se. Následnou myšlenku razantně potlačila. Neexistovala žádná rozumná odpověď na otázku, proč by to dělal. *Jsem paranoidní*, napomínala se.

Stále dokola klepala a zvonila. Marně. Hodiny ukazovaly skoro půlnoc. Rezignovala. Posunula si sedačku co nejdál od volantů, aby měla víc prostoru pro nohy, a pak ji sklopila. Ráda by nastartovala a zapnula topení, ale mohli by si toho všimnout sousedi. Co by si pomysleli? Opřela si hlavu o opěrku, ruce složila na prsou a zavřela oči. Věřila, že se Alex zakrátko probudí, přečte si její esemesky a pustí ji dovnitř.

„Miláčku, co tu, proboha, děláš? Jak sis mohla zapomenout klíče?“ Alexův ustaraný hlas ji vytrhl z mráкотného spánku. „Proč jsi nezazvonila?“

Byla rozespalá a prochladlá. Bolavá. Nesmírně unavená. Téměř nevnímala, co říká. Ztuhlé tělo nechtělo poslouchat, nohy se podlomily. Musel jí pomáhat při vystupování. Vyčerpáním se rozplakala.

„Zrovna dneska jsem usnul u televize! Děti mi daly zabrat. Spal jsem jako pařez. Moc mě to mrzí, lásko,“ mluvil k ní konejšivě jako k malé holčičce.

Schoulila se mu do náruče. Cítila teplo a bezpečí. Zachránil ji. Je šťastná, že ho má.

Do postele jí přinesl deku navíc, přesto se nemohla zahřát. Celá se chvěla. Třes nešel vůlí zastavit. Naštěstí brzy usnula vyčerpáním.

Bylo čtvrt na pět.

3.

Svíravá úzkost byla první pocit, který si po procitnutí uvědomila. Ztěžka dýchala. Krk a hrudník jako by měla sevřené železnými obručemi. Srdce zběsile tlouklo, ruce se třáslly. Silou vůle se posadila na posteli. Zatočila se jí hlava. Musela chvíli počkat, než dokázala vstát. Nejistým krokem sešla z ložnice dolů do kuchyně.

Napustila si sklenici studené vody. Napila se. Opřela se o linku a zhluboka dýchala. Úleva, která se dostavila, byla jen nepatrná. Nechápala, co se s ní děje. Bála se, že se udusí. Nebo omdlí.

Alex vstoupil do kuchyně zanedlouho po ní. Nečekala ho. Obvykle vstával až poté, co odešla s dětmi do školky. Po ránu si přál mít klid.

„Miláčku, hezký den. Co je ti? Nevypadáš vůbec dobře.“ Byl si vědom jejího stavu, ale zjevně ho neznepokojoval. Zvesela vtipkoval: „Na pařby už nemáš věk.“ Vzápětí pokračoval v káravém duchu: „Nemůžu pochopit, jak sis mohla zapomenout klíče?“

Nezmohla se na odpověď.

Vzal si ze skříňky šálek, stiskl tlačítko a v kuchyni zavonělo preso.

„Muselo být hrozné trčet tak dlouho v autě. To bych nevydržel.“

Pokud svá slova pronesl jako vyjádření obdivu, ošklivě se spletl. Jejich efekt byl zcela opačný. *Hůř už mi být nemůže*, pomyslela si Denisa sklesle. Záhy měla zjistit, jak se mylí.

Dám si taky kávu, třeba mi pomůže, rozhodla se. Pomalým pohybem z horní skříňky vyndala hrneček a postavila ho pod trysku kávovaru. Zasunula novou kapsli. Už už chtěla stisknout tlačítko. Vtom se zarazila. Šálek byl uvnitř špinavý. Zaschlé kafe. *Fuj!*

Alex si všiml jejího rozpačitého pohledu a naklonil se jí přes rameno.

„Deniso! Proč dáváš špinavé nádobí mezi čisté? Zbláznila ses?“ řekl a znechuceně se na ni díval.

„Nevím, jak se to mohlo stát,“ šeptala roztřeseně.

„Děláš chybu za chybou. Vzpamatuj se. Začínám se o tebe fakt bát,“ vyčítavě zvyšoval hlas.

Šmahem si připadala naprosto nemožná. Jak se dostal špinavý hrnek mezi umyté? Ona by něco takového nikdy neudělala. Anebo ano? Alex nádobí nikdy neuklízí. Po jídle jen odsune talíř. Kdysi ho požádala, aby nádobí zanesl aspoň na linku. Se zlou se potázala. Urazil se a týden s ní nemluvil. Ne, on by neumytý hrnek do skříňky nedal. Takže skutečně ona?

Alex se dostal do ráže. Vyslechla si řadu dobře míněných a důrazně pronášených rad, nabádajících ji k lepšímu soustředění a větší zodpovědnosti. Neobhajovala se. Nemělo to smysl. Jen by ho ještě víc naštvála. Poslušně čekala, až skončí. Vysvobodily ji děti, jejichž hlásky se ozvaly z elektronické chůvičky položené na stole. Vykročila ke schodišti.

Oba se vyspali dorůžova. Maxík sršel energií. Výskal a poskakoval v postýlce. Po včerejší teplotě ani stopy. *Alespoň jedna*

dobrá zpráva, oddechla si. Když s dětmi sešla zpátky do kuchyně, Alex už byl pryč. Odjel bez rozloučení. Jako obvykle.

Uvítala to. Cítila se mizerně psychicky i fyzicky a byla ráda, že je ušetřena dalšího moralizování. S vynaložením všech sil se postarala o Sofi a Maxe. Ostatní ranní činnosti odložila na později. Následky včerejších her Alexe s dětmi ignorovala. Rozházené hračky, plastelína na sedačce, sušenky v koberci, zaschlé fleky musely počkat. Jen si s povzdechem pomyslela, jak dokázali za pár hodin udělat tak neuvěřitelný binec?

Čerstvý vzduch a slunce cestou do školky ji trochu vzpružily. Předala Sofi učitelce a s Maxem se procházkovým tempem vracela domů. Udělali malý nákup a zastavili na hřišti. Byla ráda, že Alex nepřijede na oběd. Neměla energii cokoliv složitějšího vařit. Pro sebe a Maxe udělá kuskus se zeleninou a vařeným králíčím masem, které má schované v mrazáku. Večeři podle Alexovy představy připraví odpoledne, až jí bude líp.

Vrátili se před desátou. Nepořádek v obýváku dál přehlížela. Uložila nákup, nastrouhala Maxovi mrkev s jablkem a pustila mu pohádku. Natáhla se na sedačku a odpočívala. Před polednem se s přemáháním zvedla. Uvařila zeleninu, zalila kuskus vývarem a začala ohřívat kousky masa.

Náhle zaslechla motor. Leknutím ztuhla.

Místo radosti z příchodu manžela se vyděsila. Přijel na oběd a ona s ním nepočítá! Srdce se jí divoce rozbušilo a žaludek bolestivě stáhl.

Než se stihla vzpamatovat, už se hlasitě vítal s Maxem, který se k tátovi rozběhl. Ve skvělém rozpoložení vstoupil do kuchyně.

„Ahoj, miláčku, mám hlad jako vlk, co máme dobrého?“

„Alexi, neříkal jsi, že přijdeš na oběd. Nevařila jsem. Dělam jen kuskus. Promiň,“ koktala s přehnanou omluvou.

Výraz v jeho tváři se rychle změnil.

„Deniso, požádal jsem tě, abys uvařila, že budu ve dvanáct doma. Tys mě neslyšela? Nebo si to zase nepamatuješ?“ Ostrý tón jeho hlasu nevěstil nic dobrého.

„Alexi, opravdu jsi nic takového neřikal,“ oponovala chabě.

„Máš problém s ušima, nebo s hlavou?“ hrubě po ní vyjel. Dobrá nálada byla tatam.

„Omlouvám se ti, já jsem...“ zajíkla se.

„Vůbec mě nevnímáš! Nevím, na co věčně myslíš, ale já to nejsem!“

Cítila se hrozně. Chtěla se omluvit, vysvětlit mu vzniklou situaci, uklidnit ho. Nedal jí možnost.

„Ráno jsi byla naprosto mimo. Kdoví, co jsi včera večer dělala. Kdybys nepřijela autem, řekl bych, že jsi byla totálně zlitá! Zapomněla jsi klíče. Pořád něco zapomínáš! Nepamatuješ si, o čem jsme spolu mluvili. Máš bordel v nádobí. A když se tak koukám,“ významně se rozhlédl kolem, „i v baráku. To jsi nebyla schopná tu doteď uklidit?“

Denisa přejela zrakem neuklizený pokoj a periferním pohledem zachytila, jak si Max zakryl rukama uši a schoval se za sedačku. Alex si syna nevšímal. Řval dál.

„Uvědomuješ si, jak jsi poslední dobou divná?“

„Alexi, promiň, ale...“ – další marný pokus dostat se ke slovu.

„Ano, samozřejmě, že prominu! Já ti totiž prominu úplně všechno! Vždyť se nic neděje, že ano?“ Mluvil a byl u toho ironický. „Celé dopoledne jsem se nezastavil, mám šílený hlad, mohl jsem zajít vedle do restaurace, ale já vůl jedu domů, abych vás viděl. A ty mi s klidem řekneš, promiň. Víš ty co? Udělej si ten svůj humus a já počkám na večeři. Napiju se vody!“

„Alexi, nezlob se, počkej chvilku, ohřeju něco z mrazáku...“ marně se snažila zavděčit. Opět ji nenechal dokončit větu.

„Děkuju, miláčku, jsi převelice laskavá! Bohužel, nemůžu čekat, až rozmrazíš zbytky.“ Jeho sarkasmus ji bodal u srdce.

Cítila se provinile, zoufale, neschopně. Před pěti minutami si byla neochvějně jistá, že Alexe uvidí až večer. A teď? Jeho sebejistota, suverénně pronášená slova a upřený pohled byly tak přesvědčivé. Asi skutečně řekl, že přijede na oběd. Zřejmě ho opravdu nevnímala. Nebo fakt zapomněla? Nebylo jí dobře. Nejspíš to přeslechla. Má pravdu. Je divná.

Bouchly vchodové dveře. Slyšela, jak startuje a odjíždí. Roztřáslly se jí nohy, sesunula se podél linky k podlaze a rozplakala se.

4.

Následující dny byly pro Denisu náročné. Opakovaně se jí vracelo bušení srdce a svírání na hrudi. Někdy bylo líp, někdy hůř. Nepříjemné pocity nakonec vždycky nějak rozdýchala. Musela. Povinnosti kolem dětí nešly odložit a požádat o pomoc Alexe nepřicházelo v úvahu. Doma skoro nebyl, a pokud ano, přehlížel ji. Okázale dával najevo, jak moc se zlobí. Trápila se. Děti se ptaly po tátovi a ona se obviňovala, že rodinné dusno padá na její hlavu.

Dnešní ráno bylo jiné. Po dlouhé době se cítila líp. Potíže zázrakem ustoupily. Za vším zřejmě stála změna v Alexově chování. Včera začal zase normálně komunikovat. Zničehonic byl milý, pohrál si s dětmi, pochválil večeri. Dobrá nálada ho neopustila ani dnes. Vstal v neobvyklý čas. Děti ještě snídaly. Dobíral si je. Dokonce ji políbil na dobré ráno. Byla vděčná za usmíření, které jí tímto dal najevo. Ochotně mu uvařila kávu a usmažila hemenex.

Příště se bude víc snažit, aby ho nerozzlobila.

Po snídani připravila pro Sofi batůžek s malou svačinkou na výlet do zoo. Už týden brebentí jenom o žirafách a opičkách. Večer nemohla samou nedočkavostí usnout. Cestou do školky

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Žena v pasti.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.